

คุณชายสามแห่งตระกูลหลี่

“คุณชายสามเจ้าคะ ท่านอยู่ที่ไหนกัน คุณชายสาม”

สตรีร่างอวบในเครื่องแบบคนรับใช้สีดอกท้อวิ่งไปตามทางเดินอย่างรวดเร็วพลางสอດສ່າຍສາຍຕາตามหาหลี่เฟิงมี คุณชายสามแห่งตระกูลหลี่ผู้ที่นางได้รับโอกาสให้มาปรนนิบัติรับใช้เป็นวันแรกเข้าไปหลบซ่อนตัวอยู่ที่ใด

ใบหน้ากลมขึ้นเหงื่อมีความวิตกกังวล เพราะอีกไม่นานจะถึงเวลาที่ คุณชายต้องไปหอวิद्याทานเพื่อเข้าชั้นเรียนร่วมกับสมาชิกของตระกูลหลักคนอื่นๆ แล้ว หากคุณชายไปสายตั้งแต่วันแรก คนรับใช้มือใหม่อย่างนางคงถูกตำหนิอย่างรุนแรงเป็นแน่

คิดได้ดังนั้นแล้ว นางจึงเร่งฝีเท้าขึ้น ร่างอวบเข้าไปตรวจดูในห้องของคุณชายอีกรอบ แต่กลับต้องคว้าน้ำเหลว จึงทำใจว่าคงต้องไปตามหาที่ตำหนิคนอื่นๆ เสียแล้ว

ซ่า!

เสียงน้ำที่ดังมาจากห้องอาบน้ำทำให้ร่างชะงัก นางหันตัวมุ่งหน้าไปสู่ประตูไม้บานใหญ่ก่อนจะค่อยๆ เปิดมันออก

“ลี้ถึง!” ร่างบอบบางในถ้ำน้ำอุ่นลอยหม่อมวลพฤษกษาท่อมกำจรรันมามองด้วยความประหลาดใจ

“คุณชายสาม! โธ มาอยู่เสียที่นี้เอง ข้าตามหาแทบแย่ กำลังทำอะไรอยู่หรือเจ้าคะ” แว็บแรกลี้ถึงรู้สึกโล่งอกโล่งใจเป็นอันมาก แต่เมื่อมองดู

คุณชายของนางซัดๆ อีกครั้งก็เริ่มรู้สึกไม่ชอบมาพากลอย่างประหลาด เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนถูกคาดโปกด้วยผ้าสีขาว แลเห็นดอกหั่นฮวาสีม่วงหลายสิบดอกเลียบอยู่ภายใต้ผ้าขาวนั้น

หลี่เฟิงมีสะดุ้ง ไบหน้าขึ้นสีเรือ ก็มหน้าซ่อนนัยน์ตาคุโตสีเดียวกับเรือนผมของตน

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก ข้า...ข้าก็แค่อาบน้ำเฉยๆ ว่าแต่จะได้เวลาแล้วไฟหรือไม่ ข้าขอโทษ ข้าจะรีบอาบน้ำให้เสร็จ”

“มีบังอาจเจ้าคะ คุณชายอย่าได้กล่าวขอโทษเลย ข้าขออนุญาตให้คุณชายนะเจ้าคะ”

ลี้ถึงช่วยหลี่เฟิงมีอาบน้ำและจัดชุดยาวลีเหลืองนวลลวดลายอ่อนหวานให้อย่างเรียบร้อย บรรจง แลงดงาม ไบหน้ากลมเริ่มยิ้มออกเมื่อพบว่าเวลาไม่ได้ล่าช้าไปมากนัก หากไปตอนนี้ยังทันจะเข้าเรียนได้ตรงเวลาอยู่

“ไปกันเถอะ” เฟิงมีคล้อยมให้กับลี้ถึง ไบหน้าหวานแผ่วแวอารมณ์ดีเหมือนดอกไม้ยามแสงแรกของดวงอาทิตย์สดใสส่อง เขามีความสุขมากกว่าวันไหนๆ เพราะคำสัญญาจากคนสำคัญว่าจะแวะมาเยี่ยมเยียนที่หอวิทยาทานคนที่ใจดีกับเขามากกว่าใครๆ และทำให้ดวงใจดวงนี้สั่นไหวอยู่ร่ำไป

จะได้พบแล้ว แค่คิดหัวใจก็คล้ายจะลอยล่องไปตามสายลมเพื่อไปหาเขาคนนั้น

เหมือนกับความรู้สึกสุขสันต์ที่ผ่านพ้นมานั้นเป็นเรื่องโกหก เมื่ออย่างเท้าเข้าสู่หอวิทยาทาน สิ่งแรกที่คุณชายสามแห่งตระกูลหลี่ได้รับคือ สายตาดูถูกและเหยียดหยามจากลูกหลานของตระกูลอื่นๆ ที่ศึกษาในระดับเดียวกัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากซุเหมยฟาง สตรีเจ้าของเรือนร่างงดงามปานนางสวรรค์ เรือนผมและดวงตาสีนิลราวกับจะทำให้ผู้คนที่ได้เชยชมลุ่มหลงนางมีความงามล้ำขึ้นชื่อว่าเป็นที่หนึ่งแห่งตระกูลซุ หนึ่งในสี่ตระกูลหลักที่กำลังเรืองอำนาจด้วยอาณาเขตของดินแดนในปกครองส่วนใหญ่ันอยู่ติดกับชายฝั่งทะเล อันเป็นชุมทรัพย์ล้ำค่าสำหรับยุคที่การค้าขายต้องทำโดยการสัญจรเรือ

แตกต่างจากตระกูลหลี่ของเขา ที่ไม่มีอาณาเขตใดได้สัมผัสกับชายฝั่ง

นับว่าเป็นดินแดนที่ถูกกักขังโดยแท้

“ข้าไม่เข้าใจเอาเสียเลย พวกไม่มีทะเลไร้เรือค้าขายจะมาร่ำเรียนวิชาไปเพื่อเหตุใด ในเมื่อไม่มีวันตีเสมอผู้ที่ฟ้าประทานของขวัญเป็นผืนน้ำอันสมบูรณ์และผืนดินสีขาวสะอาดตาได้ หรือคิดว่าป่าเขากับเดรัจฉานพวกนั้นจะช่วยได้ ช่างน่าฆ่า พวกเจ้าไม่คิดอย่างนั้นหรือ” ชูเหมยฟางปรายตาสีดำลึบคุ่นงามมองเฟิงมีพร้อมพุดจิบปากจิบคอ พยายามคงน้ำเสียงดั่งนักปราชญ์ทำให้คนอื่น ๆ ในห้องเรียนหัวเราะขึ้นมามากอย่างไม่คิดจะอดกลั้น

หลี่เฟิงมีก้มหน้าซ่อนสายตาน้อยใจเอาไว้ เขาชินเสียแล้วกับการถูกเหยียดหยามกลั่นแกล้งเช่นนี้ แม้จะเกิดสงสัยขึ้นมาในบางครั้งว่าที่เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น แท้จริงแล้วเป็นเพราะตัวเขาอ่อนแอและโง่เขลามากกว่าจะเป็นเรื่องของดินแดนที่เสียเปรียบหรือเปล่า

แผ่นดินที่เขาอาศัยอยู่นี้มีนามว่าแผ่นดินจันทร์เสี้ยว ด้วยรูปลักษณะที่เหมือนกับครึ่งวงกลมที่มีเพียงครึ่งล่าง ที่นี้ไม่มีระบบกษัตริย์ แต่ถูกปกครองโดยสี่ตระกูลใหญ่ ซึ่งได้รับความเคารพนับถือเทียบเท่ากับกษัตริย์เลยทีเดียว ตระกูลหลี่ของเขาปกครองเขตแดนทางเหนือ ตระกูลซู่ทางตะวันตก และตระกูลอู่ทางตะวันออก ตระกูลโจวทางตอนใต้

ทุกตระกูลยกเว้นตระกูลหลี่ต่างมีอาณาเขตติดกับมหาสมุทรเป็นวงกว้าง ทำให้สามารถทำมาค้าขายและนำความรุ่งเรืองเข้ามาให้เขตของตนด้วยการเจริญสัมพันธไมตรีทางการทูตกับแผ่นดินอื่นๆ ได้

เขตแดนตระกูลหลี่ถูกล้อมรอบด้วยอีกสามตระกูลที่เหลือ ทั้งทางทิศตะวันออก ตะวันตก และใต้ ส่วนทางทิศเหนือของเขตแดนนั้นเป็นป่าและเทือกเขาขนาดใหญ่ที่มีนามว่าเทือกเขากั้นฟ้า ตระกูลหลี่ถูกผูกขาดในด้านการค้าขายโดยสิ้นเชิงจากตระกูลอื่นๆ แม้จะมีป่าไม้เป็นอาณาเขตกว้างขวางก็มีอาจช่วยอะไรได้มากนัก เพราะตระกูลอื่นๆ ก็มีป่าอยู่ในเขตแดนของตนเช่นกัน

ตำแหน่งหลักของสี่ตระกูลใหญ่ถูกสร้างขึ้นที่ตรงกลางของแผ่นดินเพื่อความสะดวกในการประชุมหรือเรื่องการปกครองและการสานสัมพันธ์ระหว่างตระกูล ดังนั้นจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่เขาต้องมาศึกษาาร่วมกับทายาทตระกูลอื่นๆ

“แล้ววิชาปลูกโอสถวันก่อนเล่า เหมยฟาง เจ้าจำได้หรือไม่ ข้าเลยเสียตายหญ้าไฟแดงเหลือเกิน เป็นของหายากกลับถูกนำมาใช้อย่างไร้ค่า เพราะคุณชายบางคนไม่อาจจำเรียนวิธีการปลูกอย่างเหมาะสมได้ สุดท้ายก็ต้องเหี่ยวอย่างสูญเปล่า หากข้าเป็นคนในปกครองของคุณชายท่านนั้น คงทำให้ขอฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดน้ำ อ๊วย ข้านี้แยะเสียจริง สัมไปเสียได้ว่าเขตแดนนั้นหามีแผ่นน้ำไม่ โถ ข้าผิดไปแล้ว ต้องขอโทษด้วยจริง ๆ นะ คุณชายหลี่” เด็กสาวอีกคนจากตระกูลอู่ผู้ที่หลี่เฟิงมีจำได้ว่าเป็นเพื่อนสนิทกับซูเหมยฟางกล่าวขึ้น เรียกเสียงหัวเราะจากเหล่าทายาทตระกูลทั้งหลายให้ดังขึ้นกว่าเดิม

ตัวตลกตัวเขาก็คือแค่เพียงตัวตลกในสายตาคนอื่นเท่านั้น ต่อให้อยากจะตอบโต้ แต่กลับไม่สามารถพูดอะไรออกไปได้ เพราะในใจไม่สามารถหาเหตุผลใดๆ ไปหักทวน สิ่งที่คนอื่นพูดดูถูก สำหรับเขาแล้วมันเป็นความจริง เป็นความจริงที่น่าเศร้าเหลือเกิน

นอกจากเขตปกครองของตระกูลจะเสียเปรียบแล้ว คุณชายสามอย่างเขากลับเกิดมาเป็นคนไม่ได้เรื่อง ทั้งที่พี่น้องคนอื่นๆ ของเขาเป็นที่นับหน้าถือตา พี่ใหญ่เก่งกาจอย่างหาตัวจับยากในด้านการรบ พี่รองก็มีสติปัญญา เป็นเลิศเหนือใคร อีกทั้งน้องสี่ น้องชายเพียงคนเดียวก็มีความงามที่อาจกล่าวได้ว่าเหนือกว่าซูเหมยฟางทั้งที่เป็นบุรุษ

ริมฝีปากบางเข้มแน่น น้ำตาเริ่มรินขึ้นมาเมื่อคำพูดของเพื่อนร่วมศึกษาพาให้นึกถึงพี่น้องผู้มีพรสวรรค์ทั้งหลาย แม้พี่ใหญ่กับพี่รองจะเคยช่วยสอนวิชาให้กับเขา แต่มั่นกลับไม่เป็นผล ทั้งยังทำให้คนอื่น ๆ จับเขาไปเปรียบเทียบกับพี่น้องมากกว่าเดิมเสียอีก

มีเออร์ ข้าว่าดาบอาจจะไม่เหมาะกับเจ้า ข้าไม่ได้หมายความว่าเจ้าไม่มีพรสวรรค์ แต่เจ้าเข้าใจใช้ไหมว่าคนเราทุกคนล้วนมีสิ่งที่ถนัดต่างกันไป

มีเออร์ รอบที่สิบแล้ว เจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ นี้อวิธีการสอนของข้ามีปัญหากระนั้นหรือ เจ้าลองอ่านดูอีกที โคลงบทนี้ใช้จะเข้าใจยาก

“โถ ซูสี่ เจ้านี้แยะเสียจริง ไปกล่าวเสียมารยาทเช่นนั้น คนของดินแดนที่ไม่มีแผ่นน้ำ จะให้ไปกระโดดน้ำตาย น่าขันยิ่งนัก อีกอย่าง เจ้าเข้าใจผิด

แล้ว หย่าไผ่แดงนั้นที่เซตเหนือเป็นของหาได้ง่าย เพราะเต็มไปด้วยป่าเขา จะเอามาใช้ทั้งๆ ขว้างๆ คุณชายสามเขาไม่ได้ลำบากอะไรอย่างที่เจ้าพูดหรอก” เหมยฟางกล่าวตอบเพื่อนสาวคนสนิทอย่างอารมณ์ดีเมื่อสังเกตเห็นม่านน้ำตาของหลี่เฟิงมี

“ตายแล้ว ดูเสียเถิด ชูลี คุณชายสามเสียใจกับการเข้าใจผิดของเจ้า มากเสียจนแทบกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่ ที่นี้เจ้าจะทำเช่นไรเล่า”

“...”

ท่านพี่ลูฟาง ท่านอยู่ที่ใดกัน ได้โปรดช่วยข้าด้วย

ในใจของหลี่เฟิงมีตอนนี้มีเพียงผู้เดียวที่เขานึกถึง นั่นก็คือโจวลูฟาง ทายาทแห่งตระกูลโจวของเซตใต้ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากหอวิทยาทานไปแล้ว แต่ได้ให้สัญญากับเขาไว้ว่าจะมาเยี่ยมในวันนี้

เป็นคนเดียวที่คอยปกป้องและใส่ใจกับเขาเสมอยามที่คนอื่นกลั่นแกล้ง คอยสอนเขาในเรื่องที่ไม่เข้าใจยามที่พี่รองต้องออกไปราชการ และมักช่วยดูแล เมื่อเขามีแผลตอนที่ยังฝึกดาบอยู่ รอยยิ้มที่ไม่มีความเสแสร้งเคลือบแฝง รอยยิ้มที่อบอุ่นนั้น ตอนที่เขายากเห็นมันเหลือเกิน

ทว่ากรากลับแล้งและคำพูดเสียดหยังคงดำเนินต่อไปจนกระทั่ง ท่านอาจารย์เข้ามาถึงและเริ่มสอน จวบจนดวงอาทิตย์ลับไปทางขอบฟ้า ฝั่งตะวันตก ชายจากเซตใต้ผู้ให้สัญญากับหลี่เฟิงมีไว้ก็ได้ปรากฏตัวไม่

เหมือนกรรมตามสนอง ในตอนเช้าหลี่เฟิงมีทำให้ลี้ถึงต้องเดินตามหา เสียจนน้ำหนักของนางแทบจะลด มาตอนนี้ ตัวเขากลับต้องรีบเร่งเดินด้วยความร้อนรุ่มใจ จังหวะก้าวเดินกระชั้นจนต้องหอบหายใจถี่

โจวลูฟางไม่มาตามสัญญา

ความร้อนรุ่มในใจนี้ทำให้ความโกรธเคือง หากแต่เป็นความห่วงใย เพราะหลี่เฟิงมีเชื่อมั่นและศรัทธาอย่างแรงกล้าว่าชายหนุ่มจะต้องไม่ผิดสัญญากับเขาโดยไม่มีเหตุอันควร หรือว่าจะล้มป่วย แค่นี้เขาก็อยากจะร้องให้ ยิ่งกว่าตอนที่โดนรุมกลั่นแกล้งเสียอีก

ตำแหน่งของโจวลูฟางอยู่ทางฝั่งใต้ ซึ่งก็ไม่นับว่าไกล แต่ก็ไม่ใกล้ เช่นกัน เขาเร่งฝีเท้าเดินจนเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนยาวถึงบั้นเอวสะบัดไปมา

ในใจหวังเพียงขอให้อีกฝ่ายปลอดภัย

และแล้วความหวังของหลี่เฟิงมีก็เป็นจริง โจวหลู่ฟางปลอดภัยดี ดูแข็งแรงและมีความสุขมากกว่าตอนไหนๆที่เขาเคยเห็น ใบหน้าคมราวกับจะทอแสงแห่งความยินดีออกมาให้ทุกคนได้รับรู้ นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มทอประกายราวกับดวงดาวบนท้องฟ้าที่ได้รับความรักจากดวงจันทร์ รวมทั้งรอยยิ้มที่อ่อนหวานกว่าครั้งไหนๆ

รอยยิ้มที่ส่งไปให้กับน้องชายผู้ดังงามของเขา หลี่อ้ายเยว่ ดวงจันทร์อันงดงามที่ได้รับความรักมากกว่าใครๆ ได้รับความรักจากท่านพ่อ จากท่านพี่ จากทุกๆคนในดินแดน รวมทั้งจากโจวหลู่ฟาง

ร่างสองร่างยืนเคียงคู่กันในอุทยานบุปผชาติฝั่งตำหนักเซตไต้ เหล่าบุปผางามที่รายล้อมดูราวกับจะช่วยอวยพรให้แก่คนสองคนที่หัวเราะหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน ช่างเหมือนกับภาพที่สวรรค์บรรจงปั้นแต่ง ไม่อาจหาข้อตำหนิหรือจุดด้อยในงานชิ้นเอกชิ้นนี้ได้เลย

“ค่าเสียแล้วหรือ นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าไม่ปรารถนาที่จะเห็นดวงจันทร์บนท้องฟ้า” โจวหลู่ฟางเอ่ยขึ้นโดยที่ไม่ละสายตาไม่จากใบหน้าของหลี่อ้ายเยว่ “เพราะจันทร์บนท้องฟ้ากำลังจะพรากดวงจันทร์ตรงหน้าข้าไปเสียแล้ว”

“ท่านเชิญเข้ามาประชันกลอนชมพฤษชาติตั้งแต่เช้ายันค่ำเช่นนี้ ใจคอท่านจะมีให้ข้าพักผ่อนเลยหรือ ข้าก็เพิ่งจะรู้ว่าคุณชายใหญ่แห่งตระกูลโจวใจร้ายได้ถึงเพียงนี้” อ้ายเยว่มองค้อนขวับด้วยดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่ดูกระจ่างใสและมีชีวิตชีวามากกว่าของเฟิงมีมากนัก เส้นผมสีม่วงเข้มเสมือนท้องฟ้ายามราตรีดูเรียบรื่นและนุ่มนวลดูแจ่มพร่างไหมขึ้นลึกถึงตัวยาวถึงสะโพก ขับให้ใบหน้าหวานและผิวนวลผ่องดูราวกับจะทอแสงได้เช่นจันทร์บนท้องนภา ทิวทัศน์อันงดงามดังกล่าวชวนให้คนมองอยากเอื้อมมือไปสัมผัส

และโจวหลู่ฟางก็ไม่คิดจะหักห้ามใจตนเอง มือหนาค่อยๆเอื้อมไปลูบศีรษะของร่างบอบบางตรงหน้าเบาๆด้วยความเอ็นดูในกิริยาแสนอ่อนช้อยนั้น

“ข้าถามจริงๆเถิด ท่านพี่ ถึงข้าจะเข้าใจว่าท่านชอบประชันกลอนมากเป็นชีวิตจิตใจ แต่มาอยู่กับข้าทั้งวันเช่นนี้จะไม่เป็นไรหรือ”

“จะเป็นอะไรไปได้เล่า วันนี้เป็นวันหยุดของข้า ข้าว่างเสียจนนึก

ปวดใจ หากไม่ได้ออกมายืดเส้นยืดสาย ข้างขาดใจตายเป็นแน่” โจวหลู่ฟางตอบด้วยน้ำเสียงหยอกเย้า แท้จริงแล้วเขาไม่ได้ว่างมากมายเช่นนั้นหรอก ชายหนุ่มเพียงอยากใช้เวลากับคนตรงหน้าเท่านั้นเอง

แต่ใครเล่าจะรู้ว่าคำตอบของคุณชายใหญ่แห่งตระกูลผู้สร้างความร้าวรานใจให้ผู้แอบฟังอยู่มากมายแค่ไหน

ว่างเสียจนนึกปวดใจกระนั้นหรือ นี่มันเจ็บปวดยิ่งกว่าการโดนชูหมยฟางและเพื่อนของนางเหยียดหยามเป็นร้อยเท่าพันเท่า เมื่อได้รับรู้ว่าตัวตนของเขา คำสัญญาของเขา ไม่ได้มีค่าสักเท่าไรกับคนสำคัญที่สุดของตัวเอง ต่อให้โดนชูหมยฟางใช้คำพูดกริดแกงทั้งวันทั้งคืน น้ำตาคงยังไม่ไหลมากเท่าตอนนี้เลยกระมัง

ดวงหน้าหวานก้มลงปล่อยให้น้ำตาไหลผ่านแก้มและตกกระทบพื้นเปียกๆ แม้เธออยากจะทำออกจากตรงนี้มากเพียงไร แต่ทั้งตัวกลับขาไปหมดมือเล็กกำชายเสื้อแน่น นึกสงสัยว่าในตัวเขามีน้ำตาตกเก็บอยู่เท่าไรกันแน่ มันถึงได้ไหลออกมามากมายราวกับไม่มีวันหมดสิ้น

หลี่เฟิงมีกัตรึมฝึปากเมื่อนึกถึงเหตุผลที่ทำให้หัวใจเจ็บเสียดยิ่งกว่าเจ็บขึ้นมา บางทีตัวเขาอาจจะเกิดมาเพื่อเสียใจและเพื่อร้องไห้เพียงอย่างเดียวก็เป็นได้

ใบหน้านางของหลี่อ้ายเยว่ค่อนข้างให้อีกที ทำให้โจวหลู่ฟางหัวเราะด้วยความขบขัน คุณชายสี่แห่งตระกูลหลี่เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าก่อนจะเอ่ยถามว่า

“ข้าได้ยินมาว่าท่านสนิทกับพี่ชายของข้าหรือ” หลี่เฟิงมีเงยหน้าขึ้นมาทันที ในใจนึกหวังว่าการเอ่ยถึงเขาในครั้งนี้จะทำให้โจวหลู่ฟางจดจำสัญญาของเขาขึ้นมาได้

“เจ้าหมายถึงเฟิงมีหรือ เยว่เออร์” โจวหลู่ฟางคลี่ยิ้มอ่อนโยนแบบที่มักจะยิ้มให้กับเขาเป็นประจำ “พี่ชายของเจ้า ซ้ายอมต้องดูแลให้ดี เขาก็เหมือนน้องชายข้าอีกคน”

“ข้าอยากกลับแล้วละ”

โจวหลู่ฟางไม่ได้สังเกตว่าคิ้วเรียวยาวของหลี่อ้ายเยว่มนเล็กน้อย ดวงตา

กระจำงคฺงามผายแวเไม่พอใจ เขาเพียงตอบรับด้วยรอยยิ้มและบอกว่าจะเดินไปส่งที่ตำหนักทิศเหนือ

และแน่นอนว่าหล่เฟิงมีก็ไม่ได้สังเกตเห็นอาการไม่พอใจนั้นเช่นกัน เพราะตอนนี้ดวงตาของเขาถูกบดบังด้วยม่านน้ำตา ตอนนี้เขาคิดวนเวียนอยู่เพียงแค่สองเรื่อง อย่างแรกคือ โจวหลู่ฟางคงไม่ทราบว่าการสนิทสนมกับเขาไม่ช่วยให้ได้หัวใจของหล่อ้ายเยว่มาหรอก เพราะน้องสี่แห่งตระกูลหล่่นั้นเกลียดเขายิ่งกว่าใครๆ เกลียดเขามากกว่าที่ซูเหมยฟางเกลียดเสียอีก

และเขาก็ไม่โทษน้องสี่ที่คิดเช่นนั้น เพราะเขาได้ทำความผิดที่ไม่น่าให้อภัยกับน้องสี่ เขารู้ซึ่งในความผิดของตัวเองดี อีกประการหนึ่งคือ หล่เฟิงมีได้แต่ก่นด่าตัวเองกับความรวดเร็วในอกนี้ ด่าตัวเองซ้ำๆ ว่าจะรู้สึกเจ็บปวดไปเพื่ออะไร

ในเมื่อตัวเขาเองรู้ดีอยู่แล้วว่าคนที่โจวหลู่ฟางหลงใหลคือน้องชายของเขา รู้ว่าอีกฝ่ายเสนาหานินัยน์ตาสุกสกาวิเปลือกไม้อ่อน ในเส้นผมสีม่วงเข้ม อันแสงดงามที่ตัวเขาไม่อาจมีได้ ต่อให้พยายามมากเท่าไรก็ตาม ร่างบางยี้มออกมาอย่างขมขื่นคล้ายกับหยาดน้ำตา

“ฮึก...น่าสงสารเหลือเกิน ทั้งดอกหลันฮวาพวกนั้น และตัวข้าเอง”

เพื่อแผ่นดิน

คุณชายสามแห่งตระกูลลี นั่งหย่อนขาลงในบึงน้ำสีฟ้าอ่อน พลองสูดอากาศเย็นสดชื่นของชายป่าเซตเหนือก่อนถึงเทือกเขากั้นฟ้าเข้าปอด ดวงตาสีน้ำตาลโล่มองขึ้นชมความใสบริสุทธิ์ของน้ำในบึง เหล่าปลาหลากหลายสีที่ช่วยแต่งแต้มความสดใสให้แก่ผืนน้ำสีอ่อนผลัดกันเวียนว่ายไล่ปลายเท้าของเขาเบาๆ

เขาหัวเราะคิกคักเมื่อเจ้าปลาอมรินทร์สีส้มสลับขาวตัวน้อยทำปากฟูๆ พลองฟ้องว่าน้องชายแย่งกินสาหร่ายของชอบไปเสียหมด

“เด็กน้อย เจ้าเป็นพี่ ต้องเสียสละให้น้องถูกต้องแล้ว” หลี่เฟิงมียิ้มพลงเกาคางเจ้ากระรอกสีน้ำตาลตัวจ้อยที่เฟิงไต่ลงจากต้นไม้มาอดอ้อนเขา

“ข้าไม่มีลูกสนให้เจ้าพรอกนะวันนี้” กระรอกน้อยดึงแขนเสื้อเขาเบาๆ รวากับไม่เข้าใจ ทั้งๆที่เขาเชื่อมั่นเข้าใจในสิ่งที่เขาพูดดี และเขาก็เข้าใจในสิ่งที่เหล่าสัตว์ทั้งหลายนี้พูดเช่นกัน

อย่างน้อยฟ้าก็ยังเห็นใจประทานความสามารถนี้ให้เขา

“ถ้าพวกเจ้าไปเรียนกับข้าได้ก็คงจะดี ว่าอย่างไรเล่า สนใจไหม ข้าจะเลี้ยงลูกสนให้เจ้าอ้วนยิ่งกว่าช้างเสียอีก ไปไหม”

“ก็!”

เขาหัวเราะเมื่อเจ้ากระรอกน้อยแสนตะกละตอบกลับมาอย่างรวดเร็วว่าขอแค่มีของกิน ที่ไหนข้าก็จะไป ดวงตาสีดำเหมือนลูกแก้วของมันกะพริบ

ปรีบิๆ ราวกับขอร้องว่า ท่านต้องทำตามที่ผมตวจริงๆ นะ อย่าหลอกข้านะ

ในช่วงวันหยุดปลายสัปดาห์ คุณชายสามแห่งตระกูลหลิมมักจะเดินทางมายังชายป่าแห่งนี้เพื่อพบมิตรสหายเพียงกลุ่มเดียวของเธอ เหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายแห่งป่าเขตเหนือ บรรยากาศร่มเย็นรายล้อมไปด้วยพฤษภานานาพันธุ์ช่วยให้จิตใจเขาสงบลงอย่างประหลาดแม้จะต้องเจอกับเรื่องชวนเสียน้ำตา มาทั้งสัปดาห์ แต่เมื่อมาที่นี่ก็เหมือนกับหัวใจได้รับการเยียวยา

“ข้า...อยู่ที่นี้ตลอดไปได้ไหมนะ ข้าไม่อยากกลับไปแล้ว นี่ บ้านของเจ้าคือโพรงไหน ขอข้าอยู่ด้วยได้หรือไม่” กระรอกน้อยสายหัวจุนหูสั้นเพราะกลัวว่าขนาดตัวของเขาจะพังบ้านของมัน แต่พอเอาลูกสนเข้าล่อ เจ้าตัวจิ๋วก็ดูเหมือนจะเริ่มลังเลเสียแล้ว

วูบ!

สายลมวูบใหญ่พัดผ่านร่างของเฟิงมี เจ้ากระรอกน้อยที่โตขึ้นมาเกาะไหล่ของเขาถึงกับลั่นไหลลงไปกระแทกพื้น ริ้วน้ำไหวเป็นระลอก เสียงใบไม้เสียดสีกันเป็นทำนองประหลาดชวนให้นึกสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น แม้ลมป่าแบบนี้มักเกิดขึ้นบ่อยครั้ง แต่คราวนี้เขากลับรู้สึกแปลกๆ ราวกับว่านี่ไม่ใช่สายลมธรรมดา ราวกับว่ากำลังจะมีบางอย่างเกิดขึ้น บางอย่างกำลังจะเปลี่ยนแปลงไป

ลึกเข้าไปในป่าเขตเหนือ ณ เทือกเขากันฟ้า มีถ้ำขนาดใหญ่ที่ไว้แหว่แวการมาเยี่ยมเยียนของใครๆ ตั้งตระหง่านอยู่ใจกลางเทือกเขา ในถ้ำปรากฏร่างของสตรีวัยกลางคนยืนอยู่ในชุดคลุมสีดำพร้อมดวงตาที่ปิดสนิท เบื้องหน้าของนางมีศิลาหินขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่วางอยู่บนแท่นไม้สีดำขลับ พลันเปลือกตาของนางค่อยๆ สิมขึ้น เผยให้เห็นดวงตาสีเทาอ่อนที่ราวกับจะมองทะลุทุกสิ่งทุกอย่างได้ ศิลาหินส่องแสงวาวและก่อกำเนิดเส้นอักษรแสงไฉวนขึ้นมาบนตัวศิลา

“ถึงเวลาแล้วอย่างนั้นหรือ”

หอวิทยาทานในวันนี้คึกคักเป็นพิเศษ เพราะมีการฝึกพิเศษที่จัดให้ศิษย์จากทุกระดับ รวมทั้งผู้ที่สำเร็จการศึกษาแล้วเข้าร่วมพร้อมกัน นับเป็นงานที่

เหล่าลูกหลานแห่งตระกูลทั้งสี่เฝ้ารอคอยอย่างใจจดใจจ่อ หญิงสาวต่างแต่งตัวด้วยเครื่องนุ่งห่มสวยงามและสดใสพร้อมเครื่องประดับผมห้อยระย้าลงมาสะท้อนล้อกับแสงแดด

ชายหนุ่มทุกคนล้วนเลือกเครื่องแต่งกายของตนอย่างบรรจงมากกว่าทุกครั้ง ในมือของทายาทตระกูลทั้งหลายมีห่อผ้าหลากสีสัน บ้างก็เป็นสีเดียว บ้างก็เป็นสีแดงอ่อน บ้างปักด้วยลายมังกรหรือแม้กระทั่งสัญญาณอ่อนน้อย้อยคล้ายจะโฉบขึ้นสู่ท้องฟ้า

ในมือของหลี่เฟิงมีที่วันนี้สวมชุดสีชมพูอ่อนลายใบไผ่ลุ่มก็มีเช่นกัน ห่อผ้าสีน้ำตาลอ่อนปักลายใบไม้ร่วงที่อาจดูไม่ค่อยพลีไฉนนัก แต่เขาก็ตั้งใจทำมันออกมาอย่างสุดหัวใจ

หลังจากได้ไปเที่ยวพักผ่อนที่ป่าเซตเหนือ หลี่เฟิงก็ตัดสินใจได้ว่า หากโจวหลู่ฟางมีความสุขที่ได้รักใคร่ชอบพอกับน้องสี่ และได้ผินตัวเองเกินไปนักในการมาทำดีกับเขา เขาก็อยากจะให้อีกฝ่ายดีกับเขาต่อไป และอยากจะทำสิ่งที่ตัวเองสามารถทำได้ให้ชายหนุ่มยิ้มให้แก่กันบ้าง

เขารู้ดีว่าตัวเองคงไม่อาจสู้น้องสี่ได้ และไม่คิดอยากจะสู้ด้วย ฉะนั้นแล้ว...ดวงหน้าหวานก็ลงมองห่อผ้าในมือเมื่อขยับเข้าไปใกล้จะได้กลิ่นหอมหวานลอยออกมา ชนมใบชาห่อนี้ เขาหวังว่าโจวหลู่ฟางจะรับมัน

ในวันนี้ หอวิทยาทานจัดงานพิธีดื่มชาจำลองขึ้น ซึ่งเป็นการจำลองพิธีดื่มชาอันเป็นประเพณีที่จัดสืบต่อกันมายาวนานในสี่ตระกูลหลักแห่งแผ่นดินจันทรเสี้ยว เพื่อให้ทายาทตระกูลทั้งหลายได้ซักซ้อมกิริยามารยาทและการวางตัว เพราะอันที่จริงแล้ว พิธีนี้มีขึ้นเพื่อให้เหล่าทายาทตระกูลได้เพิ่มพูนความสนิทสนมซึ่งกันและกัน เป็นการจับคู่และเพิ่มความสัมพันธ์อันดีระหว่างตระกูล

ในพิธีนี้ ผู้เข้าร่วมทุกคนจะดื่มชาร่วมกันและพูดคุยกันพอเป็นพิธี หลังจากนั้นผู้เข้าร่วมจะมอบขนมอบที่มีส่วนผสมจากกากใบชา แป้ง และน้ำตาล นำมาปั้นเป็นรูปทรงใบไม้ กากใบชาดังกล่าวคือกากใบชาที่ได้มาจากการชงชาเพื่อเข้าร่วมพิธีนี้เอง โดยจะมอบให้แก่บุคคลที่ตนมีความรู้สึกดี ๆ ด้วย ไม่ว่าจะเป็นในทางมิตรภาพหรือแบบฉันคู่สาว และจะมีการ

ปลีกตัวออกไปดื่มชาตามลำพังเพื่อสานสัมพันธ์กันต่อไป

หลี่เฟิงมีสอตสายสายตามองหาโจวหลู่ฟาง เขาอยากจะทำให้ขนมก่อนที่หลี่อ้ายเยว่จะให้ เพราะเขาคงไม่มีโอกาสได้ออกไปดื่มชาสองต่อสองกับโจวหลู่ฟาง ดังนั้นจึงต้องรีบให้ก่อนที่จะทั้งคู่จะจากไป

ทว่าเขากลับไปสບสายตากับคนที่ไม่ควรที่สุดเข้า

ซูเหมยฟางมองปราดมาที่เขาและห่อผ้าน้อยในมือ ริมฝีปากของนางคลี่ยิ้มแบบที่ดูอย่างไรก็ไม่น่าไว้วางใจแม้สักนิด ร่างงามพร้อมด้วยสรีระอันสมบูรณ์แบบของสตรีเดินวนขนาดเข้ามาพร้อมกับเพื่อนๆ ของนาง

วันนี้นางมั่นใจในความงามของตนมากเป็นพิเศษ ชุดสังัดใหม่ด้วยไหมสีแดงสดและปักปักผมทับทิมที่เข้ากับผมดำยาวเป็นอย่างดี ห่อผ้าสีแดงเช่นเดียวกับชุดถูกปักด้วยลายกุหลาบตามชื่อของนาง นางมั่นใจมากทีเดียวว่าชายหนุ่มกว่าครึ่งต่างหวังจะได้ครอบครองมัน

“อ้ายตาย ข้าก็นึกสงสัยอยู่ว่าใครกันมาเย็นลับๆ ล่อๆ อยู่ตรงนี้ ที่แท้ก็คุณชายสามแห่งตระกูลหลี่นี่เอง เจ้าสบายดีหรือ ข้าได้ข่าวแว่วมาว่าเจ้าไปเข้าปามานี้ เป็นอย่างไรเล่า เจอคนป่าบ้างหรือไม่”

คนป่านั้นหรือ คำพูดอีกคำที่เขาหมักโดนกระแทกกระเทียบบอยๆ ก็คือคำว่าคนป่า นางชอบหาว่าตระกูลของเขาเป็นพวกคนป่า เวลาที่เขาไปในป่ากลับมาที่ไร นางมักจะพูดว่าเขาอาจถูกคนป่าจับตัวไปแล้วหลอกล่อจนสติเลอะเลือนจึงได้โง่เขลาเช่นนี้

ซูเหมยฟางทำหน้าที่ขัดใจเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มตรงหน้านางไม่ตอบโต้ จึงจ้องเขม็งไปที่ห่อผ้าในมือของเขา ก่อนจะเหยียดยิ้ม “แล้วนั้นอะไร เจ้าปักลายกิ้งกือดินไซหรือไม่ว่าคนที่ได้รับคงไม่ดีใจหรอก”

“เปล่าละ ข้า..ข้าปักลายไปไม้” เฟิงมีตอบเสียงแผ่ว ในใจรู้สึกอับอายกับฝีมือที่ไม่ได้เรื่องของตัวเอง

ซูเหมยฟางหัวเราะขัน มือน้อยอีกข้างที่ยังว่างยกขึ้นมาป้องปากตนเองอย่างมีจริตจะก้าน นางและเพื่อนๆ พุดจาล้อเลียนเขาอยู่อีกพักหนึ่ง ก่อนจะเดินจากไปเมื่อคุณชายใหญ่แห่งตระกูลอู่ก้าวเท้าเข้ามาในงานพร้อมกับโจวหลู่ฟาง เป้าหมายของนางคือคุณชายใหญ่ตระกูลอู่เป็นแน่ ด้วยรูปลักษณ์

ที่เหนือกว่าใครๆ รวมทั้งความสามารถที่โดดเด่นทั้งด้านภูมิและบุ๋น เขาคือคนที่เหมาะสมจะได้รับชมของนางที่สุด

หลี่เฟิงมีถอนหายใจอย่างโล่งอก ในที่สุดซูเหมยฟางก็ไปเสียที และโจวหลู่ฟางก็เข้ามาถึงงานโดยที่น้องสี่ของเขายังมาไม่ถึง จังหวะที่คุณชายใหญ่ตระกูลอุปถัมภ์ตัวไปสนทนากับซูเหมยฟาง เขาก็รีบสาวเท้าเข้าไปหาอีกฝ่าย มือน้อยกำห่อขนมแน่น ใจเกิดวิตกกังวลขึ้นมาอย่างประหลาด

ถ้าหากโจวหลู่ฟางไม่ยอมได้ละ ด้วยความลังเล เขาเรียวยหุดชะงักทั้งทีอีกไม่กี่ก้าวก็จะถึงตัวอีกฝ่ายอยู่แล้ว

ไม่หรอก โจวหลู่ฟางไม่ใช่คนใจร้ายเช่นนั้น คิดได้ดังนั้นแล้วจึงเตรียมส่งเสียงเรียกอีกฝ่าย

“ท่า...”

“ท่านเฟิงมีเจ้าคะ!”

“สี่ถึง”

เสียงของเขาถูกขัดด้วยการร้องเรียกจากคนรับใช้ประจำตัว นางดูรีบร้อนไม่ต่างจากวันแรกที่เข้ามาทำงาน ผมดำถักเปียเดียวของนางดูยุ่งเหยิงเล็กน้อยเพราะอารามรีบร้อน

“ท่านเจ้าตระกูลเรียกให้เข้าพบอย่างเร่งด่วนเจ้าคะ”

“ท่านพ่ออยากพบข้างนั้นหรือ” เขาประหลาดใจ ท่านพ่อไม่ได้เรียกเขาเข้าพบมานานมากเหลือเกิน

“เจ้าคะ ท่านเจ้าตระกูลบอกว่ามีเรื่องด่วน อย่างไรก็ตามรีบไปกันก่อนเถิดเจ้าคะ”

หลี่เฟิงมีมองดูห่อผ้าน้อยในมือสลับกับชายหนุ่มที่อยู่ห่างออกไปอีกไม่กี่ก้าว

เดี๋ยวค่อยให้ตอนเย็นก็ได้กระมัง

รีบสาวเท้าตามสี่ถึงไปด้วยความรีบร้อน รู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆอย่างประหลาด ในบรรดาลูกๆทุกคน เขาเป็นคนที่ท่านพ่อเรียกพบน้อยที่สุดจนแทบจะนับครั้งได้ แล้วคราวนี้มีเหตุอันใดกัน ถึงได้ตามตัวอย่างเร่งด่วนเช่นนี้

ณ ตำแหน่งใหญ่แห่งตระกูลหลี่

ลี้ถิงร่อยู่นอกในขณะที่เขาเดินเข้ามาในห้องทำงานของท่านพ่อ บรรยากาภายในห้องดูตึงเครียดและกดดัน แม้ว่าปกติแล้วท่านพ่อของเขจะเป็นคนเอาจริงเอจัง แต่เหตุไฉนวันนี้มันจึงดูหนักหนามากกว่าทุกทีเล่า

เจ้าตระกูลหลี่คนปัจจุบัน หลี่ซ่งหยวนยืนนิ่งเป็นสง่าอยู่ที่ข้างหน้าต่าง ใบหน้าที่ปรากฏร่ายรอยตามวัยของท่านดูนิ่งสงบ แต่ดวงตากลับทอประกายกว้างอย่างเห็นได้ชัดจนเพ่งมีแปลกใจ

ท่านพ่อไม่ใช่คนที่เก็บอารมณ์ทางดวงตาไม่ได้เช่นนี้

ดูท่าจะเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นจริงๆ เสียแล้ว

ทว่าท่านพ่อก็ยังไม่ยอมเอ่ยอะไรทั้งๆ ที่เห็นว่าเขาเข้ามาแล้ว

“หากท่านไม่พูด ข้าจะพูดเองนะ ซงหยวน” สตรีในชุดคลุมสีดำที่อยู่ใกล้มุมหนึ่งของห้องเอ่ยขึ้น ทำให้คุณชายสามสะดุ้ง เขาไม่ได้สังเกตเห็นนางเลยแม้แต่บ่อย ดวงตาสีเทาของนางทำให้เขายิ่งรู้สึกพิกลใจมากขึ้นไปอีก

ท่านพ่อถอนหายใจก่อนหันมาเผชิญหน้ากับเขา “ข้าจะไม่พูดจาอ้อมค้อม เจ้าช่วยตั้งสติแล้วฟังข้าให้ดี เจ้าต้องแต่งงาน”

ห่อขนมน้อยในมือร่วงลงพื้นอย่างไร้การควบคุม คุณชายสามรู้สึกราวกับว่าสมองหยุดทำงาน แต่งาน แต่งานอย่างนั้นหรือ ท่านพ่อพูดเรื่องอะไร

“ข้า อะไรกัน ที่ไหน ข้า ข้าไม่เข้าใจ ท่านพ่อ กับใคร” คำถามที่ออกมาดูรวนเรไปหมด เช่นเดียวกับใจของคุณชายสาม กิริยาท่าทางดังกล่าวทำให้ผู้เป็นพ่ออดรู้สึกเจ็บปวดในใจไม่ได้ แม้บุตรชายคนที่สามของเขาจะไม่ได้มีความสามารถโดดเด่นเหมือนลูกคนอื่นๆ แต่ก็ไม่ใช่ลูกซังดังที่เจ้าตัวชอบคิดไปเอง เจ้าบ้านตระกูลหลี่ตัดสินใจพูดต่อรวดเดียว

“ดินแดนของเรามีของศักดิ์สิทธิ์คือแผ่นศิลาโบราณ เรื่องนี้เจ้าก็เคยเรียนมาบ้างใช่หรือไม่ บัดนี้ศิลาได้ให้คำทำนายว่าถึงเวลารักษาสองดินแดนให้รอดพ้นจากภัยพิบัติและคมเขี้ยว และศิลาเลือกเจ้า”

“ศิลาไม่ได้เลือกเขา ศิลา รอ เขาอยู่ต่างหาก” หญิงชุดดำพูดขัดขึ้น แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าเรื่องทั้งหมดหมายถึงอะไรกันแน่

“รอช้า คิลา รอช้าหมายความว่าอย่างไร สองดินแดนคืออะไรกัน ข้า... ข้าไม่เข้าใจ แล้วทำไมต้องเป็นข้า”

“เจ้าต้องแต่งงานกับเจ้าดินแดนของแผ่นดินอีกฝั่ง แผ่นดินที่อยู่ด้านหลังเทือกเขากันฟ้า แผ่นดินที่ไม่มีใครรับรู้ตัวตน นอกจากเจ้าตระกูลหลี่ ทุกรุ่นที่รอรับคำทำนาย และคำทำนายที่ว่าก๊อตมาสู่รุ่นของเจ้า หลี่เฟิงมี” นางเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น หลี่ชิงหยวนมองหน้านางสลับกับหน้าของลูกชายคนที่สามของตน หากเลือกได้ หากเขามีทางเลือกอื่นละก็...

“แต่ท่านอาจารย์บอกข้าว่า ด้านหลังเทือกเขากันฟ้าไม่มีแผ่นดิน! ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น ทุกคนต่างก็รู้ดี” ดวงใจของเขาสั่นไหวเมื่อรู้สึกแปลกใจขึ้นมา เหตุใด เหตุใดจึงไม่มีใครเคยข้ามเทือกเขากันฟ้าไป แม้แต่เรือลัญจรวงยังมีอาจผ่าน่านน้ำเพื่อไปยังลสิ่งที่อยู่อีกฟาก ด้วยสายธารทะเลและทุ่นหิน รวมทั้งสภาพอากาศวิปริตแปรปรวน ไม่เคยมีเรือลำใดฝ่าไปได้

“เพราะนั่นเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่ควรรู้อย่างไรเล่า คุณชาย ข้าไม่คิดว่าท่านจะมีทางเลือกอื่น ใ่วข้าเป็นคนเลือดเย็นชอบบังคับผู้อื่น แต่เรื่องนี้สำคัญมากสำหรับสองดินแดน และเพื่อตัวท่านเอง หากท่านไม่ปรารถนา จะเห็นความล่มจมของแผ่นดิน ข้าหวังว่าท่านจะเข้าใจและยอมรับมัน ทั้งข้าและพ่อของท่าน พวกเราทำในสิ่งที่สามารถทำได้เต็มที่แล้ว ในส่วนที่เหลือ เราเองก็ไม่อาจล่วงรู้ลิขิตฟ้า แต่โชคชะตาจะนำพาท่านไปในเส้นทางที่สมควร”

เขาหันไปมองหน้าท่านพ่อซึ่งมองกลับมาด้วยสีหน้าที่เคร่งขรึมขึ้น หวังจะให้ท่านบอกว่ามันเป็นเพียงเรื่องโกหก แต่ความเงียบงันกลับช่วยตอบว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องจริง

“อีกเจ็ดวันข้างหน้า หรือก็คือในคืนดวงจันทร์เต็มดวงที่จะถึงนี้ เจ้าต้องออกเดินทางเพื่อไปยังดินแดนอีกฝั่ง พวกเขาคือมารร้าย เจ้าต้องไปรอที่จุดนัดพบ ณ เทือกเขากันฟ้า จิวหลิงจะเป็นคนพาเจ้าไปเอง และเรื่องนี้จะให้คนอื่นรู้ไม่ได้เด็ดขาด ทั้งเรื่องที่เจ้าจะแต่งงานและเรื่องดินแดนอีกฝั่ง ข้าจะหาเหตุผลอื่นเรื่องการเดินทางไปของเจ้าเอง เจ้าอย่าได้หวั่น”

“ท่านพ่อ ข้า...” ข้าไม่อยากไป

สตรีที่ท่านพ่อเรียกว่าจิวหลิงหันมามองราวกับรู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

“คุณชายสาม ข้ารู้ว่าเรื่องนี้อาจทำให้ท่านสับสนและลำบากใจ แต่ข้าขอพูดอีกครั้ง เพื่อแผ่นดินและเพื่อตัวท่านเอง ท่านไม่อาจเลือกหนทางอื่นได้” คำพูดของจิวหลิงเสียดแทงลงกลางใจของหลี่เฟิงมีและหลี่ชิงหยวนไปในคราวเดียว ในฐานะเจ้าตระกูลหลี่ นี่เป็นเรื่องที่ทรงเกียรติ สายเลือดของเขากำลังจะได้ทำเรื่องที่หน้าเซิดชู ทว่าในฐานะพ่อแล้ว...

เจ้าตระกูลหลี่เดินเข้าไปกอดลูกชายคนที่สามแน่น ปากพร่ำบ่นเพียงแค่ว่า *ขอโทษ มีเออร์ พ่อขอโทษ*

แม้ว่าเขาจะเกลียดเวลาที่ซูเหมยฟางและเพื่อนของนางพูดจาใจร้ายใส่ เจ็บปวดเจียนตายเวลาเห็นโจวหลู่ฟางกับน้องสี่ของเขายู่ด้วยกัน แต่การต้องลาจากแผ่นดินถิ่นเกิดเพื่อไปแต่งงานกับใครที่เขาไม่เคยรู้จัก ในแผ่นดินที่ไม่เคยรู้ว่าเมื่ออยู่จริง เป็นเรื่องที่เกินกว่าสมองและหัวใจจะรับได้เหลือเกิน

แม้กระทั่งตอนที่ลี้ถิงพาเขากลับมาที่ห้องพัก นางไถ่ถามเรื่องราวด้วยความห่วงใย เขากลับไม่สามารถตอบอะไรกลับไปได้ ดวงตาคุ้ยไถ่เหม่อมองไปที่เพดานขณะทั้งตัวนอนหมดเรี่ยวแรงอยู่บนเตียง

“เพื่อแผ่นดินนั้นหรือ”

เขาเคยอิจฉาพี่ใหญ่ที่เชี่ยวชาญการรบ นำพาความแข็งแกร่งมาให้แผ่นดิน อิจฉาพี่รองที่ความชาญฉลาดของพี่ช่วยแก้ไขปัญหามากมายให้แก่เหล่าประชาชน อิจฉาน้องสี่ที่ความงามและนิสัยอันน่ารักน่าเอ็นดูของน้องช่วยเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีกับตระกูลอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี

“แล้วทำไมครั้งแรกที่ข้าได้ทำเพื่อแผ่นดิน มันจึงเจ็บปวดได้ถึงเพียงนี้กันเล่า”